

Sandals kanon

En yn-ke-lig vi-sa jag bör-jat att sjung-a med
an-de och själ och med kropp och med tung-a, med
hjär-ta, med stru-pe, med hals och med ton, om
en som blev to-kig i San-dals ka-non.

Det var just en flicka som bodde på Söder
och mistat båd' fader och moder och bröder,
för alla va' gångna till himmelens zon,
precis som åt fanders herr Sandals kanon.

Och flickan på Söder, hon hette Fredrika
och plägade ofta i Dagbladet kika.
En dag var hon inne hos hökarn i bo'n,
och då fick hon läsa om Sandals kanon.

Hon läste, att den, som sej ville begiva
till Danviken, skulle ett slughuvud bliva,
om blott man sej ställde och titta från bron
på båten, som sprängdes av Sandals kanon.

Och flickan satt på sej den sötaste minen
och koftan och kjolen och så krinolinen,
och sedan till Danviken tog hon motion —
men såg varken båt eller Sandals kanon.

Och denna här visan en smed haver diktat,
som uti polisen för "oljud" har pliktat —
för, när han var ute och såg på kanon',
så var han på kulan — den dumme kalkon!

Frans Hodell